

УВ'ЯЗНЕНІ

ТУК!

Абеке, тремтячи від холоду, прокинулася від незнайомого звуку. Спочатку вона вважала, що їй наснився цей шум. Але потім вона почула його знову.

Тук!

Абеке схопилася, ледве не вдарившись головою об стелю. Ланцюг, що був прикріплений до її щиколотки, з грюкотом упав на Мейлін, розбудивши її.

— Що це? — запитала Мейлін, намагаючись навпомацки обстежити темне приміщення.

Абеке ніби крізь сон згадувала, де вони перебувають: досі ув'язнені в трюмі корабля, на шляху до табору загарбників, розташованого в Південному Ніло.

Раніше Абеке вже опинялася на кораблі загарбників, але тоді вона була почесним

гостем. Вона мала ліжко з периною, дзеркало, обрамлене золотом, і їй було дозволено гуляти скрізь, де заманеться.

Вона не була замкнена в трюмі, крихітній, абсолютно темній, добре укріпленій комірці в глибині корабля, де скрипіння корабельних дощок поєднувалося зі щурячим писком.

До того ж, для повного опису їхнього тюремного ув'язнення слід додати, що щиколотки Абеке і Мейлін були прикуті одна до одної важкими ланцюгами.

— Голоси, — швидко прошепотіла Абеке. — Хтось іде. Вставай!

Мейлін граційно і легко звелася на ноги, залишаючись безшумною навіть із важким ланцюгом, яким були скуті її з Абеке щиколотки. Вона може бути в кайданках і зламана, але не втратила рефлексів воїна.

Світло від запаленої свічі було б тьмяним за інших обставин, однак через те, що кілька днів поспіль Абеке провела майже у цілковитій темряві, полум'я засліпило її. Проте щойно її очі пристосувалися, вона розгледіла хлопця, який стояв біля дверей.

Він був білошкірий, високого зросту, мав гарну статуру і дивився м'яким примирливим поглядом. Шейн.

Хоч їй і не подобався жоден із загарбників, Абеке знала, Шейн був найближчим союзником, якого вони мали. Протягом їхньої тривалої корабельної подорожі, він був єдиним, хто приносив їм їжу для харчування і прісну воду, для того щоб утамувати спрагу.

Без нього вони померли б.

Абеке відчувала лють, що хвилеподібно випромінювалася від Мейлін, але її подруга мовчала. Завдання Абеке: проводити переговори.

— Гей, ви двоє! З вами все гаразд? — запитав Шейн лагідним тоном, але Абеке добре бачила шаблю, що виблискувала на поясі в хлопця. Дівчина усвідомлювала, яку владу мав над ними Шейн.

Він досі був одним із викрадачів. Шейн був здатний викликати свого лютого звіродуха — росомаху. Абеке була впевнена, що її самиця леопарда Ураза — найкращий у світі звіродух за звичайних бойових умов, але росомахи були відмінно пристосовані для боротьби в закритому просторі, а Ураза — ні.

— Ми в порядку саме настільки, наскільки можна було цього очікувати, — різко відповіла Абеке, навмисне грюкаючи ланцюгом.

— Я ширю шкодую про це, — зітхнув Шейн. — Я говорив, що немає необхідності в кайданах.

Він замовк, утупивши погляд у стелю. Згори долинали, якісь звуки.

— Утім, ваш час ув'язнення у тюрмі вичерпався. Ми вже прибули до нашої фортеці.

Абеке примружила очі. Він очікував, що це її заспокоїть? Їй не подобалось у трюмі, але вона знала, що те, що очікувало їх на базі Пожирача, було значно гіршим. Можливо, вони планують пожертвувати Абеке і Мейлін Великій Змії Гератон? Чи змусять Абеке випити жахливу Жовч, і вона стане маріонеткою, яку зможе контролювати Великий Звір, так само, як Мейлін?

Абеке намагалася зберігати спокій, але коли вона пригадувала той день у гроті Мулопа, страшні образи виникали в її свідомості: пальці Мейлін міцно тримають її руку, впинаючись до кісток, дівчина жорстоко штовхає її вниз на скелястий берег. Спроба звільнитися лише для того, щоб побачити, як кийок Мейлін важко опускається на її голову.

Світ зникає...

— *Наша фортеця?* — перепитала Абеке, проганяючи спогади. — А кому вона належала до того, як загарбники захопили її?

— Це палац одного з лордів Нілоанських степів, — ще раз зітхаючи промовив Шейн. — Слухай-но, я не пишаюся тим, що ми позбавили когось домівки. Але лорд досі живий, і я роблю все можливе, щоб упевнитися, що нілоанці, які працюють і живуть тут, залишаються в безпеці та мають достатньо їжі. Я намагаюся робити все можливе в цій ситуації.

Абеке схрестила руки на грудях і насупилася.

Абеке поглянула на Мейлін, яка ледь помітно кивнула. Якщо сприймати Шейна, як їхнього найближчого союзника, то ліпше тримати його на своєму боці, доки вони отримують більше інформації.

— Будь ласка, просто ходімо зі мною, Абеке, — промовив Шейн, опускаючи очі. — Це зради тебе і Мейлін.

— Гаразд, — сказала Абеке. — Ми згодні, Шейне! Веди.

Підійматися корабельними сходами було важко через закуті щиколотки. Абеке піднялася на сходинку і почекала, допоки Мейлін не стане безпосередньо за нею, і тільки потім зробила наступний крок. Нарешті вони вийшли назовні. Було хмарно, але світло засліплювало. Тієї миті, коли вона опинилася

на повітрі, Абеке довелося затулити очі руками, бо сльози потекли вниз її щоками.

Шейн, трохи зачекавши, потужним рухом стягнув Абеке й Мейлін з останньої сходинки, і посадив їх на палубі.

Поволі очі Абеке звикли. І тієї миті, коли це сталося, вона отетеріла.

На палубі було зо два десятки загарбників, які завантажувалися в шлюпку, щоб висадитися на берег. Солдати носили просту форму зі шкіряних обладунків з нагрудниками, начищеними до чорного блиску. Ці обладунки були не церемоніальними. Їх було полегшено для ведення бою.

«Вони воюють з нілоанцями, — гірко подумала Абеке. — Борються з людьми, які захищають свої домівки».

Зериф був там, за крок від неї. Чоловік, який колись обдурив Абеке. Тоді вона гадала, що пристала на бік добра. У Зериф досі був гарним, зі строгими зморшками на обличчі й акуратно підстриженою бородою. Біля нього стояла струнка жінка, яку Абеке не бачила відтоді, як вони залишили Північну Евру. Це була Айдана, мати Роллана. Незважаючи на відсутність на ній кайданів, Айдана дещо скидалася на в'язня, зі змарнілим обличчям і виснаженими очима. Уперше

Абеке раділа тому, що Роллана немає поряд. Якби він побачив свою матір у такому жалюгідному стані, це б надзвичайно засмутило його.

Але це ще було не все. Поряд з Айданою стояла дівчина, яку Абеке не бачила раніше. Вона була високою та блідою, з великими очима та підступною, потворною посмішкою. Дівчина носила чорний шкіряний костюм, облямований ремнями кольору слонової кістки, вимережованими так, що вони виглядали неначе лапи павука. Вона поглянула на Абеке і Мейлін, потім на Шейна і, ледве ворухачи губами, промовила:

— Це ті метелики, яких ти тривалий час не міг упіймати в свої тенета, брате? Я розчарована.

«Брат!»

Абеке затримала погляд на гострій щелепі дівчини, її високих вилицях та густому білявому волоссі, помітила схожість. Ця дівчина також була однією з Обраних: павук, завбільшки з чайку, сидів на її плечі. Його округле черевце із жовтими смугами свідчило про те, що він був отруйним.

Здається, на якусь мить Шейн отетерів від слів сестри, але коли він почав говорити, в його голосі відчувалося лише кепкування

— Дрино, можливо, ти хочеш розповісти нам про те, скільки разів ти програвала Хранителю Вежі Заходу Сонця? Чи ти вважаєш за краще не говорити про це?

Шейн пролив першу кров. Тепер Дрина виглядала враженою, хоча, щойно вона помітила, що Зериф спостерігає за ними, її обличчя скам'яніло. Абеке відчула, що розмова між братом та сестрою була б іншою за відсутності Зерифа.

— Годі! — гаркнув Зериф саме тоді, коли Дрина відкрила рота, щоб відповісти. — Перемога над Ніло майже у нас у руках — не варто сваритися, немов дітлахи.

Абеке відважилася поглянути на Мейлін — вони могли б використати розбрат серед загарбників на власну користь. Але Мейлін досі сиділа на палубі, поклавши долоні на коліна та заплющивши очима, ігноруючи все довкола.

Четверо загарбників — Шейн, Зериф, Айдана і Дрина — пильно дивилися на Абеке і Мейлін. Сонце вийшло з-за хмари і, раптово засліплена, Абеке не могла розгледіти їхніх облич. Вони виглядали, як окреслені на фоні неба чотири фігури, що нависали над закутими в кайдани дівчатами. Вона почувалася жалюгідною через свою безпорадність перед ними.

— Немає на що дивитись, чи не так? — запитав Зериф. — Одначе я знав, що її не варто боятися, вже тієї миті, коли зустрів Абеке вперше. Навіть її батько здавався розчарованим у дівчині. Тепер він має бути ще більш зневіреним, адже Окаїхі зараз перебуває на завойованій території.

Знайоме почуття безсилої люті заповнило Абеке. Це було, як тоді у селищі, коли її сестра Соама прибирала волосся з її обличчя та називала її недоліки. Соама найбільше в світі прагнула почуватися гарною. І найлегше досягти цього відчуття можна було, змусивши Абеке почуватися потворною. Тоді вона мала змогу навчитися зберігати непорушний вираз обличчя. Тож зараз Абеке спробувала повторити це. І все ж таки їй хотілося випустити Уразу, щоб побачити, як ікла самиці леопарда змикаються навколо Зерифового горла. Але загарбник мав власного звіродуха — шакала, що звивався біля його ніг. Звір мав насторожені очі та демонстрував гострі зуби, часто і важко дихаючи. Павук Дрини піднявся на її плече і присів, немов приготувавшись до нападу. Атакувати було безглуздо.

— Підійміться! — наказав Зериф.

Абеке завагалася, проте Мейлін потягнула за їхній ланцюг. Він забрязкав. Абеке